

1. Als of de weg wrevelijk lijdt aan de
mazelrekte, zo is hobbelijk ligt hij gevrogen.
Als afwisseling in het werk moeten we in heel
berg hanten plantje enige honderd meters verder
verplanten, 1 zijn geyd afgevoerde bedplanten
zoodat men ze maar hoeft aanen te vegen
om in bedje te hebben; voor hie deze moeten
dienen? in alle geval door de opgeëichte niet,
wan voor hen is in hand vol struik van 10 cm.
hoogte niet te veel! Al die werk gedaan is,
drijen ze ons naar den tegenovergesteldem
kant van het park, we moeten rijgels ver-
dragen voor waagkent.

2. Het is dat men vol schied en vol medelijd,
werdmen niet voortgedreven, van beven
skeuren op al die sporen: de Thaljanen. als
geesten zweven ze niet rond, maar slopen
zich voort, het lijden en de martelrij ken
men overschuldig van hun uiterlijke scheppi
met een zonder bleek, ugevallen wang,
omgevand met zwarte berwaarde beelden,
met een zonder verwildarde, glazige ogen.
die wakerig in de bloedig, rindgeand
onghollen zitten, met een zonder in door
de flennote gekroude voorlijf, en hun kleednig!
men dat is geen kleednig; 1 dochyken eenvoudig
allemaal beschillend gekleurd luppen rond
hun lijf gevonden, en hun overjamen, velen
bekleid en berwaarde en waarin men het
ongederte raadt, skeden vol vezels, want
om zich wat eten of moedig geel te verschaffen
skeuren of snijden die ongelukkig, in dat gure
winterweder reep van hun luppen, en die,
in't geniep, al de beenskleedde van de
opgeëichte te verkopen. De Thaljanen
worden gebezigt tot hetervoeren van groote

Kulcide skeuren, die skeuren. Kunnen ze
nauwelijks niet den armken in den luppen,
zwaren kniwagen heffen, bij velen laten
de zwakke spieren de steen schieten terwijl
van de ongelukkigigen kolslagen toegedrend
worden door den grinsluchenden of fures,
men felt ze daar, in recht-hoest vormend met
hun voorlijf, door de veel te kort hanggeelen
den best-dangen, met op de schouders, in op
op den hals, ze enkelken bouw met hun
vrach, terwijl de wandelende, meedougen.
loope opziet ze van voren met opzettende
banske, afgeknotte woodden, met delfslag
op de dunne waggellende beenen, met slop
slagen op den flauwen gekrouden rug; bij
de meesten hangen in den mond ledige,
skeuren pipjes, met heel korte sterke,
als ze een de opgeëichte zien dan smaden
ze van dat ledige pipje en werpen u in
smesterden blik, waarin men de ~~stomte~~
biddende vraag leest: "Geef me in briefte;
braker. u. b. 1/2 offwell, nadat ze, met in
leversch blik, den opziet hergenweg
verwijderd gezien hebben, vragen ze u met
in zwakke, heesche stem, waarom al hun
mond verhooren ligt: "Tabak, cigaretten,
brood, met een woordje meer dan die
drie kennen ze, velen kennen de woordje?
tabak, cigaretten, met, maar alleen zonder
ondersheid weten heel goed wat het woordje:
"brood" betekent! 1/1. En waarom men
hun dan in handvol tabak of in stuk
brood in de hand kan stoppen, ah! dan
flikken hun ~~zwarte~~ bogen, voor in
oogenblik moet, van dankbaarheid
voor dien onbedonden broeder in het lijden,

maakt mee hem, zie in oppasser het: want
dan wordt het dat kostbare beest met
ruw geweld ontnomen, en door de leryendz
beest onder zijn zware herten en het slijk ver:
troffeld en gedruven! —

Gezins slaapt de tijd voort dan anders, 't is als of
hij benamod ware 12 u. te overschrijven. en
dan. nu 12 uur, in gekennizvinnige bangheid
dunkt u terwyl ge daar staat te zwerven als
andere kunnende nistpoos genieten — — —
eindelijk zie en voor! Nu is er nu meer
meer op het werk dan wij (in kwintigheid). hoe
ijl is het geworden op dat groote plein, nu
is zikt maar in kwintigheid menchen en die
in geshiedtheid verbergen, nu die lunge
rijen brage, met de lust op de schouder
verbrekkende mannen, nu die staat
van loome ledig terugkeerende werkers
verdwinen is!

Zes uur! ~~en~~ nu mogen vertrekken en
we zijn blij!!! ja, want 't is maar in
ruimtelijke barak daar wacht ons
hoch in vuur.

Een jonge uit onze barak heeft morgen in
verlof en ik zit in briefje te schrijven op den
huisk van onze kuddelijke kasel, bij het
verklampje dat weggeleend door mij
staat te branden — — — 't is nu dat
ik bijzonderlijk het wreide van mijn
paardend voor ogen heb — — — Doch
't komt er nu op van mijn ouders
en brudegroom gerust te stellen, om zoveel
mogelijk liden te sparen, want ik
weet hoe hen hart moet toe schoppen,
als ze 's avonds weer bijeen zitten
en dat er daar een in de gezelligheid

vanden familielidning uitbreekt — — —

Zaterdag 12 Januari.

Dije morgen ontwaakt ik met in zwart
glueisend hoofd en in brandend kled, en
van 10 uur treden we op.

Weerom worden er plantjes verdragen, nu
eenige oogenblikken valt ik in een
flouwe waden, alle schenkt voor mijn
ogen: ik ben ongesteld, ik laat me op
in hoopje plantjes meersjen, en nu in
beest bekomen te lijn, sliep ik weg
van 't werk maar een nabijgelegen
boerenhof; ik mag me in de koffie
en blijf daar zitten het lot met van
verbreken, nu dan weet maar meten kroeg
te sluiten.

We zijn nu terug in onze barak. 't is de
kroeg die zit in jongegeide kuddewan, die
belust is met de orden der overheden van
de opgezichter over te maken en die cede
avond de rantsouen van zijn kroeg aan
de kunkien ophaalt; die rantsouen
bestaat uit: overvloedig in vierde van
in Kiloge. Duitch brood, wie kent het niet;
dien zibuten, zwaren klomp, met zijn
zuren beuvingenden geur! Daarbij krijgen
we nog iederen avond in koespyo (!) die
volgert 't reglement der barak, bestaant
uit: twee vult boter, twee vult worst,
tweemaal dunnemelk, dan weer twee maal
boter enz. Boter! ja, die hebben we wel
eens te — — — rietjes gekregen, worst, de enkelen
merken dat hij besteld werd, 't was hij helemaal

bederven, en verder: mummelude, altijd mummelude en nog mummelude, mummelude is al dat de klok slaakt, bij het uitdelen is het dan in getarrewas, in schutten, in schutten en schutten, om de eerste in lipel mummelude in het ongereinigd keteltje, op in streek papier of op in twee brood geflapte gecplekt te krijgen -
Maar het "Lumpje" zitten de eenen rond de stuw gescheurd terwijl ze hun natte jorden of kansen, op de lange stoffen pressen, en zette draagen, zoudat in onnauwkeurige damp de buist vervult, er zijn er die hun pijpje zitten te roken en dwomen, anderen verhalen uit hun leven luimige, en vooral ongedeelte bouwvellen, waarop ze het fierder zijn ^{waarmee} hun aanbidders met handig lachen mummelate ze zech krasser ~~worden~~, en walgender voordoen; doet ook anderen vertellen, met in keuring glimlach bij de herinnering aan hun vroeger gelukkig leven, van hunne zorgvuldige vrouwen, van hunne kinderen, die hun vader zuichend omringden bij den terugkeer van zijn werk, van het oudste knuffje dat vaders tegenliep en hem prentsch alle verleden walden dag gebed was. zoudat vader al het nicuws reeds met overduut moeder er maar een woordje hem van zeggen; wij zelf, die lui reeds zo veele af zien, we zillen over heel ons lichaam, de twee jongens, vroeger deelachtmeester van de gell broeder, vertellen hoe ze, to midden in den winter, halfverroost, in kelders vol water, zonder eten, dagenlang werden weggeslopt, hoe hunne koudgerijde ogen, begerig en vol drift

gleurden naar de klanken der kuis, waar ze, onder geleide, overlij moesten haren hun werk, of er geen liefdadige bingard. hun kerstbuis in kerstje brood heerdorp, hoe ze geslagen en geknapt werden als ze vaders kunnen wey in schutje brood, gedrukt in den modder, durfden opzigen, hoe ze, op het einde, bijna waanzinnig van smart, medewillig, bij het naderen van in waagde, hun handen op de riggels geleys leorden om hun vingers te verpletteren in het "Lazarett" te geraken, en eindelijk, veruimelt maar huis gezonden te worden; en nu, nu vóór de genezing harnas worden, zijn ze brijwillig gaar meiden om toch niet meer terug in die beruchte'ghe landon, gestoken te worden. Rond in kufel staet in opengespierde traep: "zij in de spellers, die jongsten in de barak, die met angstige ogen de kerkten prechten te doorboren om op voorhand te weten waar hun geluk (!) verborgen ligt; die met onzekere vingers hun geld wagen, te niet in ongeduldig vertrokken aangezicht den luitdij afwachten. hun wijzen heldet of bij iederen gelukkigigen zet, het verdonkert en verdruigt zich het in opijstige nijdrige uitdrukking bij ieder verlorenen; en dan juan ze van moeder, die werkt, zwiept, worst, ontberingen lijdt, vertellen, dat ze niet gewonnen hebben! Hier gaat het nu voor zo, zo nuwt, nuwt, jeyt, ja! want in andere barakken waarden zo niet rondt maar te gelijk in't water gegooit! O blaauwse balk het bouwbeeld naar bunderen bulgt in het wilde,

Bestige ~~toch~~ is 't ongeluk staande opel,
maar waarom en vult ze ze niet in
hume edele, grootske droften, dan want ze
nu zoo lang niet gezonden! De
anderen spelen of hun mondharmonica's,
in heeler paternoster van straatliedjes, bewijst
de muskars, kusschen de linden brabbelen,
hen begeleidan, ofwel heffen ze het traag-
slepende, weenedvolle "Lied der Ciwilarbeiders",
aan, oh! dat lied der "Ciwilarbeiders", ja,
"i door 'n ongelukterde geneunst, 't kragt
niet aanen, het rijmt en der jein is of alle
plaatsen dinstar reure 't vindt toch den weg
tot de ziel, en menig ^{ontwikkeld} ~~ontwikkeld~~ maekt
hij het lezen, hoewel gebrekkig, zom
toch hinnen, want 't is 'n kunde en naske
ofoomming van al het wee dat je doorkondt,
oudat je geen breederwaardent wilden zijn!
En zoo sleept de tijd voort, en in die
langheid van al de uitwazingen en
in 'n enge plaats, van de stinkende
babarsdalen en de ongezonde uitpansel
des kamwanden, kruipt een voor een
in zijn lude, want onze slompstijf gel-
lijkt, aan beide kanten van de babars
aan twee laden uit 'n groote kast, al
slaat in de onderste lade, en als dan de
mannen van de havenste of hun staver
komen schudden ze het nog een goed op,
zoodat door de spleten van het houten
beschermsel sluiplych ^{met stof} naar beneden
warrelen, die mijn hoofd bevuilen,
mijn gezicht prikkelen, en mijn mond
kleverig maken.

De laatste opgeblevene blaast het licht-
uit en kruipt dan zelf in 't bed.

Zondag 13 Januari.

Zondags krijgt men de loeladrup an
meer ordag te gaan, van 9 met het 11
en Vooravond, of wel van 3 tot 8 met
s maandags. Wie 'n Kritische plechten
zoo veel mogelijk, zelf in de moeilijkt
omstandigheden, tracht te vervullen ga-
on 9 met.

In groep worden we wel opgeleid door
'n luldral, maar het dorp: 't is bij me
10 met als we door aandamen, juist
gepast voor de langmei, in Duitche!!
ja. want ze zijn mischieus bannend
dat we 'n hoortend woordje zenden
krijgen om ons te sterken en op te beven
en dat beestende.

Mis de langmei, Kom ik me. Daar ik toch
zoo graag met jou lezen, nog juist 'n
Duitse boekje koop, en welk 'n meken
we wel vergaderen op den loek van 'n
staver, om terug te keeren naar de barak.
De geblevene die om 3 met vertrekken, zijn
de mannen die zich eens goed gaan beluust!
Die, halve hun gewoonte van t'huis d'een
kerberg in en d'andere uit zullen dwelen en
in de darsalen van het dorp, want die
vindt men helus, overal gezand in
overvloed, hinnen bestelijk droften willen
koen! Goddank dat deze nog de mindere
zijn onder ont.

Die maandag sleept trager voort
dan de werkdagen, hoewel et met lief-
gewerk, dan heeft men tijd te over om alles

te overpeinzen, en men wordt weemoedig
als men dinkt aan het ongewensd
familieleven van den zondag, aan die
genegenheid die u hier niet verwarmt, aan
het vreedzame leven dat men zou genieten
ware die ongewenschten hier niet binnen,
gevallen, die zoo zwaar, hardvoelig straat
zonder dat ~~men~~ en huurtje in hun
weg legt, doch den gewelddigsten strijd
in het uitschrijven van het berispt, van den
angst, van de onmacht (dat vooral), het
krachtig hernijdringen der onvrijwillig
opwellende tranen van spijt en weemoed,
zoedat soms, door de meeste krachtinspanning
heel uw binnenste gechoort en heen en weer
geschuifd wordt, dat men zich op den grond
zou willen rollen en wenken om, spijt
alle falteringen op elk gelied, met kracht-
tige zelfbeheersching, kalme en waardig
te blijven, opdat men aan onze verdrukten
het gevoelen der tijdelijke overwinning niet
zou laten smaken.

We spelen in parkie whist om den tijd wat te
dreden.

Om 5 u. ga ik naar m'n boordraad-balles,
zittend op den rand van mijn bed ~~van~~
hierover is in hoekruim met Kuus - - -
Op een woord de deur opengesmeten en drie
vereende jeugelingen staken voor ont, een
van hen komt in grize vellen laed in 'n
laed en in andere begint te spreken. hij vertelt
over dat gewetenloze schurken, ten meermalen
van zijn kameraad (de derde persoon, 760 f
met zijn korte kadden gekolen (want hij al
dat geld heeft voegt hij er niet bij) dat
dief met gewonden hebbend quifen zijn

van barak tot barak, om het volken van
de ongelukkigsten, armen, behalene te herstellen,
of de liefdadigheid van andere markten een
beroop doen, of liet die geschiedenis waarden is
weet ik niet. Het lag er toch geen denijm
uit, en hij die gesproken had zei het zoo
rechtzinnig, want, als men voor zulke
zaken op rone is, dan worden gewoon-
lijk de ongelukkigsten de zachtste schapen
en toch brokkelt iedereen in penning af
van het weinige dat hij bezit om heft in
den vollen herte laten vallen; misschien
zullen medehand die drie zondag anders
wel in een laud gelachen hebben over hun
wistgerende "bruk", de dienstoverdige en
welwillende goedgelovigheid hunner markten,
was rhone en medelijdende behulpzaam-
heid je zoo schandelijk uitgebruut hadden.

Maandag 14 Januari

in kerkig werke hebben ze ons om 11 uur
bezoekend: spoorwegrijgers zoo met
ver verplaatsen; in echt slavenwerk: met
5 man krijgen we zoo in rijgel op onze
schouders, de sterkste buigt onder den last
die nijpend op de schouders weegt, na het
verdragen van den eersten rijgel gewalt ik
mijn schouder, die smelt van de pijn, reeds
gezwollen schaat, ik kan er niet het met
langer afzien, en op in gunstige oogen-
blik verdwijnt ik van het werk - - - ik
ga in haast binnens, en juist scharen zich
hier en daar met vier kleine kinderen

rand den diech: ik vraag hem om me ook te
mogen bijzetten, en austerlands schuimen ze
welwillend in shell bij - Eerst krijg ik voor
mij in groote teljoo's grauw poep, waarop
dikke ruygen blokken drijven, daarop
balgt in gueder en grooten dampenden
schotel aardappels met konijn! Wat 't
verschil met het altijd brandige vuedsel
dat men niet begynt maar binnen
wringt. Met wat schoon spreken verkrijgt
ik nu de boerin may in fleesch geelde
dikke melk.

In onze buurk teuggesteurd ga ik nu
zelf eens look tellen!

Ik zelt mijn melk op de kachel en werp
er in ongemeten hoeveelheden rijst in; ik laat
dat alles koken, want rijst smelt leug koken
en gaar te zijn; doch wat ik vergeet is dat
een eent den rijst laat geradelyd koken
in water, en zoo verkrijgt, door het
lange koken, een brij veel dikker nog
als rijst poep, want de melk is gvolin-
deels verdamp't en daurbij in de rijst-
dan may niet gaar gemaey! Doch
het loeft niet gezeyd, geluaf ik, dat
het me uitmunten's smuut'tenochtan,
denk ik: 4 Gelyk men maar eigenlyk
weet welk is schat de gezondheid is, als men
ziet is, zoo uitmunten's als men meden
kenken mist dat men weet hoe
geeld ze is!

Dinsdag 18 Januari.

Van gansh den nacht niet gesloven! De
regen loskelt onophoudelyk luyg vly-
gden op onze buurk, begeleid van het
knarren en rorsen der veertig (nu een)
slapenden, soms loot men er, die zelt
drauend en kleend of het reuzelende strovi,
kremmen en steeren, liggen er biid te
wammelen woorden ginder zin, of luyk
en fbrunye van den nacht, en niet
een die wakker word! Op fakes oogen-
blik, 't is in wonder, liggen ze daad-
allen in kood te smaden, zoo reyl-
quately als stard er in orkest meeter voor
hen die de meent sluit.

Eindelyk om 8 uur krekken we weer op,
men heeft nauwelijks in stap waken-
wangs of nu vallen schuim te zwemmen
in nu klompen, zoo drauwig licht de
grond en bij idere schapt helpt de
koudte onder nwe voeten en speest
naar boven, en bekledend.

Ik vraag het weer om, lyk gisteren, er
mij maar van onder te schieten. Lange
herbels van plunkjes sliep ik voort,
kruip over in berg zand, en ben
aan de koeve, doch na eenige oogen-
bliden komt onze schuicht (de ad-
vaerder van in niet kwintig man
balkuuden soep) binnen gestoken, hij
zelf is in sul van in vent. Hij komt
mij lalen daar hij beuend is dat
de Luitenant my hier zou vinden, en zoo

wel als ik, zou hij zelf daardoor in niet
genuig blaauwte opluizen! Doch terwijl
hij spreekt heb ik uit al mijn krechten
mijn rechter vult in mijn klomp opge-
licht zodat het leder er afspringt, ik
hoor het hem, zeggend dat zonder
alles terug in orde is, ik terug zou
keeren, en weg is hij ----

Ik doe me nu aan te goed aan
pap en aardappels van die goede ge-
dienten buur en trek er van door.

Op het werk gekomen beziet de schacht-
ing alomteer op, doch zonder iets te zeggen.
Terwijl ik weg kom hebben er anderen
op mij gesproken: "Ja was maar gelukkig
of 't zijn anders, dat ik ook opgeëtsch-
was! Daarmee zou ik het ook eens
gevoeld hebben (en ja, of ik het gevallen!).
en papa die had het ook te verduren.
hij verdoende ook wat, hij, die zoveel
menschen reed in 't angeluk stootte,
iedereen jocht om te ruht deed waar
hij eenigzins kon!!!! Hoe pijnlijk en
onrechtvaardig klinden zulke omstandig-
heden! Doch die wisten niet, of liever
wildes niet weten, dat hij zoveel
machten aan hem melzijn besteedde,
z'n gezondheid krenkte, dat hij, zelf
medelijdend met het vult bij het zlechte
der ellende van 't onmenselijke op-
eischen, er reeds voorzeker met den
klomp getrokken kon en aan kunne
gezondheid weergegeven, en dat hij nu
z'n eigen zoon, hoe schrikkelijk! met den
klein trilt had kunnen wreken.

Doch het vult moet in zondebok hebben,
en ze nemen den der zwaarteling van
het oogenblik, men het onmogelijk is
hemne gezegden te weelleggen, omdat
de lange beschuldiging sterft zijn met den
vrijheids bayonetten -

Woensdag 16 Januari.

Ik en had het weder in overeenkomst
met onze haakend geloten, want 't
bleeft altijd even slecht: dezelfde heidige
regen, onverschijde velden, gure velden.
Doch nu het plonsen en plussen, het
doorweest en besmeerd zijn van boven
tot ben onder (want ik ben altijd de
meeste besmeerd van al, door ik niet
weet, lijk de gewone werkers, hoe, alles
wat we hantieren, vergenuey van mij
af te houden), nu onze klomp de
zoo veelste maal flauwe kletteren,
is er ne tegen van avond toch in
troost weggelengd; om 6 1/2 komt 'n
verluffening, hoe en brengt me in
parkje van huis! Ik neem den tijd met
het knurde open te knopen, daar
sijnd het met een ruk los; juist
bevend, gelukzalig hart! had ik 'n
de zuchtigheid, eten en verke warme
kleedingsstukken uit, waarmee mijn
leven "t. Luit, de haakend van hem
gemisten trachten te verzachten, doch
verbeeld u mijne teleurstelling, toen ik
er geen enkel woordje in vond, de grootste

opbeuring van al neen ik kan ze te
wel! dat zouden ze niet doen daar
moet in balsenbruygend papierde nitzte
.... ik ~~smijdt~~ in al de plooi in de kleeding
stukken, wend en keer wat onyshij
sagenhlijster eindlijst! in steen bay
het hart in den muil van in poutoffel
zet het verdoken (ik had wel gaetung
der muil te kussen, al kleint dat met zo
mooi!), mijn hart-landt op te klippen
en mijn adem te geven --- de enkel
kruisen die nu opwollen het ik met
ommedongend teruggestaaten, maar wey-
gepunkt, wordt het-zy kruisen van
dankbaarheid omdat ik voor al te
veel gevoel, ander de krachtige schors
van het briefje, het gebroken hart van
hen die euhig medelijden met hun
zoon en broeder. heel den avond ben
ik dromig, doch 't is in zalige, sterkende
aandoening, en, geleend tegen de
bontige verduanten schouw. zie ik
op de ruwe bank nogmaals te dromen
en ik zie poppe het briefje afrijzen
met strakke ogen alsof hij in geheel-
ding zijn zoon ziet, met zijn vloek
niet tot brekengeet hart ---
ik zie daar nog altijd met 7 duurbaas
briefje in mijn hand gepreuzd en
velen zijn reed slapen, als men niet
mijn zult droom schiedt en me doet
in de laatste werkelijkheid werpt. de
schacht staat in de duist en doet
ons verstaan dat we binnen enkele
minuten zullen geroepen worden voor
de "schrijfstal". om in nieuw nummer

te gaan helen, enkele minuten! ---
& te stien met als men om om komt
en eindlijst elf met als we ons kunnen
be rust degeven om sandoung te
4 1/2 weer op te staan.

Donderdag 17 Januari.

Ijeren platen moeten we uelyksten,
en, lyk altijd, eenige honderd meter verder!
met beynzen worden de armen bruy
nichgeholden om den last op te nemen,
lombding en lui gaat het dan 'tuss,
lutt. dat van de schepelplant, waas
de een in poij of in cijael aansteken,
de andere in thalpij beyn lochen en
gichelen tot de buas afkomt en den
troep onder zijn beeldende woorden
euten doet schrijven. doch nouwlijst
eenige stappen verder heneemt met
en loomen, vadsigen ned. zoo waas
het de echt, goede arbeider, zoo den
onder de zon, het in het meer der beun
bedorven.

bruey, mochten we, voor brand in
onzer kachel, eenige slechte plantje van
7 park meenemen, doch veldde ondervos
eren dat met de slechte was wel
de goede verdweenen.
Voor we den 7 werd teny keeren,
wordt we in zangen bay geschied,
en word het nummer teruggegeven, om
dag edor vertrek met de hardt ontvome,
in onderofficer "inspectie". ons en licht
de

de jansen en overjansen op om te zien of
er noch geen enkel plantje weggewort-
keld wordt, nochtan was het zijn
meer plantjes weten te verdringen onder
zijn onderwast --- en we trekken nu
de barak --- doch op onze weg had de
buitenwacht zich in positie gesteld, met
zijn degenenwangen heeft hij alles bemerkt
het dode lijf. Daarop het meere loofde
steunt; zijn ogen glimmen en met macht
heeft hij greep snakt. Hij den jongen met de
reiningen; met buidelende, dreigende stem
roept hij: "Port, port", deze was al
in het eindje verder en komt aangevraagd
met bokkensprongen en steunt, met of hem
in front in 't lijf steekt, voor zijn overste;
want er gedruis mit dezes mond valt is
ontgegrijpelijk; de jonge valt zijn arme
vies plantjes afgeven en dan, met
in stamp in den rug, wordt hij weer
in den rang gevonden -----
diezelfde avond nog, komt er in
bucht van 't markt voor den overste
en verbod 't zondags buiten te gaan;
't sprekt van zelf dat we allen
samen die 4 markt bekulen, dat
hij zich toch voor ons allen in ge-
vaar gesteld had, en 't zondags,
zou hij die de kolleringen aflevert
met in 't stoppingsken, in zijn hand
wel gepaard zijn, en zou zijn dit klein
incident geen gevolgen na zich
hefen.

Vrijdag 18 Januari.

lijkt in schoufjongen, zoodra de kansen
herbeginnen, ieder dag bijna deucht
en sprekt van de eerstkomende vertrek-
kie, zoo hadden we, sedert onze van-
komst om vrees mislichtingen gevraagd,
over de verheerde verlofdagen, en vaak
druide ons gesprek 't avond rond dat
loofvolle lichtpunt in den nacht bij
ons liden; een besprek de mogelijkheid
van dan of dan of te liden, de eerste wilt
dat het in die barak de 'werken was,
in die alle vertrek dagen, in andere
dat dit dan was afgeleden en volgens
recht was het nu onze beurt; nog
in andere vertelde dat men per konink-
deucht in verloop zou gaan en
doch alle gesprekken liepen onvoorwors-
delijk mit op de gevolgtrekking dat
het morgen onze beurt was en we
van avond ont per zonden krijgen.
Vele menschen, door het daniel daniel, Keer
en wendelen van hun hartewensch, bekome
welke zektheid dat hun veldaaning
zou gegeven worden, en ze liden zelf
gegevens en beloften aan, gegeven
door hen die hun hartewensch moeten
vervullen, en hoewel die prauzen
kinderen zijn hunner eigen heerserschinnen,
toch zijn ze veldrecht te goeder trouw,
zoo is het ook hier, die sergeant, die
onderofficier had dit en dat gezegd
en 't was vast en zeker dat wij

voorgekomenen sedert 8 Januari/ Dinsdag
avond in het Krijgen.
Lijk schiedjongent moet met zuwelen
moed en met foorweinig beugheid naar
de altijd doornbewattende boden opvoeden,
dan de laatste dag voor de bevestiging
zooek ginge uit en $8\frac{1}{2}$ meer oppervlakte
dan anders. Maar het werk.
En 's avonds! Gaan de beide geest-
reiking aan naar blijdschap door geheel
gejoel en gezang. Van Koorleider tot Koor-
meester komt de algemeene taalman met
in lijst en roept de namen af van wie
naar de Kanton om in het met; in looze
trunk, omdat er dan veel vertoer gemaakt
wordt; idermaal dat de taalman ver-
schijnt is het dan in geschiedt dat Koor-
en zijn vergaen en 's deure-eenige mi-
nuten voort hij zich kan verheeren:
buis maken en den stroomer de
opgeroepene blaken met boven het
hoofd zwaaiende armen, zwaaiende
beenen en allerlei gekke gebaren makende
de taalman is al verscheide malen
gevoest, hij begon met minnet 100; hij
al reeds aan 1550, hoe poppett zijn hart
+ fluit: gered en uit met zijn lijf te springen,
en naast valde ik den zucht en den drang
naar hem, zoo geweldig... hij is al
nummer 1579 en vertrekt... hoe beide hij
ons op de pynbaan... eenige onrustige
gaan om inlichtingen naar de Kanton
en verdoen de job-tijding dat 1579 + laatste
nummer is... ik dreef als in sluy in 't gezicht
en in steek in het hart... alle gezell van
dearen is als bij hooverslag verscheren,

leiden den zang der eerste gelukkig-
er zijt alle, liegen we toch nog hope,
minder als het 1000 is dan meten met
er loet te deduten, met in telegesteld,
meengestromen hart, om op om stroom
te weeten -

Zaterdag 19 Januari.

Met weergaen ston ik om $8\frac{1}{2}$ op; de gelukkig-
verlofjangers vertrekten om $7\frac{1}{2}$; en alles
het is in briefje te schrijven, om mijn ouders
en broeder mede in te spreken: ze zullen
en nu in levenden lijve verhoeden
(ik had het hun immer laten weten in
mijn eerste briefje, maar ze zullen, in
plaats van het zoou en broeder te mo-
gen antwoorden, in onvoorzet peripetie in
hunder krijgen.
We worden gelid naar de boerenhof,
uit in vorkenbork worden de schuipen
gehuuld, waarom er een ieder een
in de handen wordt geslopt: we moeten
opvechten Kuischen.
Als opzichten hebben we twee zullen
die naar ons niet opzien; nuertandys
stroom we, gemakkelijck op onze schuip
geleerd, de rijkdom te bewonderen;
we worden ineens opgeschrikt door
gehuilen geloei; we kijken op, en
kerwijf in derhijdel Deutsche, die op
in nabijgelegene meersch overleeren, in
waande de beenen van onder hun
lijf loopen. Zou we onze posten niet